BRAĆA GRIMM

PEPELJUGA

JB

BRAĆA GRIMM

Pepeljuga

JUGOREKLAM — LJUBLJANA

ivjeli otac, majka i kći. Veoma su se voljeli, ali majka je teško oboljela, pa osjetivši da joj se bliži kraj, pozove k sebi jedinicu kćerku i reče:

— Drago dijete, mislim da neću još dugo živjeti. Ti krećeš u život, a ja u zaborav. Zato bih ti na rastanku željela dati jedan savjet: ostani uvijek skromna i dobra kao što si bila!

Djevojčica to čvrsto obeća svojoj majci i ona, umirena obećanjem, sklopi oči i umrje.

Uskoro njen humak zima prekrije snježnim pokrivačem.

Na proljeće, kad je sunce ponovno probudilo ptice i cvijeće, otac dovede u kuću drugu ženu, a djevojčici drugu majku. Zajedno s njom došle su i njene dvije kćeri, koje su imale lijepa lica, ali zlo i pakosno srce. Zato započeše crni dani za sirotu djevojčicu.

— Tko je toj glupoj guski dozvolio da sjedi s nama u sobi? — govorile su zle sestre. — Njeno je mjesto u kuhinji! Tko želi jesti mora zaraditi svoj kruh. — Zatim su joj oduzele njene lijepe haljine, a umjesto njih dale su joj stare i otrcane i par drvenih nanula.

— Lijepa li nam je ova princeza! — smijale su joj se sestre i otjerale je u kuhinju, gdje je od zore do mraka morala raditi najgrublje poslove. Sestre su se neprestano trudile da joj život učine što težim, rugajući joj se i čineći joj svakojake pakosti. Uveče, poslije napornog rada, kad bi odlazila na počinak siroticu ne bi čekala meka bijela postelja, nego je mo-

rala lijegati u lug pored vatre. Kako joj je odjeća postala siva od pepela, nadjenuše joj ime Pepeljuga.

Jednoga je dana otac krenuo na put. Prije polaska upita ukućane što bi kome donio.

— Donesi mi lijepu haljinu! — reče starija sestra.

— A meni ogrlicu od biserja i dragog kamenja! — zaželi mlađa.

— Što bi ti željela, Pepeljugo? — zapita otac.

— Oče, — tiho odgovori Pepeljuga — meni donesi prvu grančicu koja ti pri povratku s puta okrzne šešir.

Tako i bi. Svršivši svoje poslove, otac nakupova lijepih haljina, dragog kamenja i krenu iz grada. Dok je jahao kroz šumu, jedna ljeskova grančica lako mu okrznu šešir. On je odlomi i ponese kući. Čim stiže, razdijeli darove, a Pepeljugi dade ljeskovu grančicu. Pepeljuga zahvali, pa s onom grančicom pohita majčinu grobu i zasadi grančicu zalijevajući je obilno gorkim suzama. Grančica je ubrzo izrasla u lijepo granato drvo. Svakog dana odlazila je Pepeljuga majčinu grobu da se izjada i isplače. Jedna bijela ptica slijetala bi tada na drvo i bacala Pepeljugi u krilo sve što bi ova poželjela.

Jednog dana kralj te zemlje objavi da priprema dvorski bal. Tada će mladi kraljević među prisutnim ljepoticama izabrati sebi nevjestu. Bal će trajati tri dana.

Kad dvije sestre doznaše da će i one ići na taj ples, odmah pozovu Pepeljugu:

— Očešljaj nas, izglačaj nam haljine i učvrsti zlatne kopče na našoj obući! Brzo samo, da ne zakasnimo!

Pomažući sestrama, Pepeljuga je krišom plakala, žaleći što i ona ne može poći s njima. Najzad prikupi svu hrabrost, pa zamoli maćehu da i nju povedu.

— Što ti pada na um, Pepeljugo, — nasmija se maćeha — pa ti nemaš plesne haljine, a osim toga ne znaš ni plesati. Samo bismo se stidjele pred onim svijetom!

— Ali Pepeljuga stade tako usrdno moliti da maćeha ne imade kud, nego reče:

— Neka bude!

Zatim dohvati zdjelu sjemenja i prosu je u lug pa dodade: — Ako za dva sata po-

kupiš i probereš ovo sjemenje, možeš poći s nama!

— Čim ostade sama, Pepeljuga istrča na stražnja vrata u vrt pa stane dozivati:

— Vit, vit, nježne ptice, vit, vit, golubice! Doprhnite, vite, vite, da sjemenje istrijebite!

Tek što to izreče, dvije bijele golubice sletješe nad lug i stanu kljucati zrno za zrnom, kljuc-kljuc! Zdrava zrna u zdjelicu, a crvljiva u gušicu. Ne prođe ni jedan sat a posao je bio završen. Ptice odletješe. Pepeljuga sa zdjelom probranog sjemenja požuri k maćehi, radujući se što će i ona sada moći naples. Ali maćeha joj reče:

— Što ti pada na um, Pepeljugo! Pa ti nemaš svilenih plesnih cipelica, ni dijadema da njime ukrasiš kosu! Kako da te povedemo? Samo bismo se stidjele pred onim svijetom.

Pepeljuga zaplaka i ponovno stade moliti, tako da maćeha nije imala kud, već joj reče:

— Dobro, neka bude!

Zatim dohvati dvije zdjele sjemenja, prosu ga u pepeo, pa dodade:

— Ako za jedan sat pokupiš i otrijebiš ovo sjemenje, možeš poći s nama!

Čim ostade sama, Pepeljuga istrča na stražnja vrata u vrt i stane dozivati:

— Vit, vit, nježne ptice, vit, vit, golubice! Doprhnite, vite, vite, da sjemenje istrijebite! Zdrava zrna u zdjelicu, a crvljiva u gušicu!

Tek što to izreče, a dvije bijele golubice sletješe na lug, pa stanu kljucati zrno za zrnom, kljuc-kljuc! Zdrava zrna u zdjelicu, a crvljiva u gušicu! Ne prođe ni pola sata, a posao je bio završen i ptice odletješe. Pepeljuga s dvije zdjele probranog sjemenja pohita k maćehi radujući se unaprijed što će napokon smjeti naples, ali dvije sestre povikaše:

— Taman posla! Zar da povedemo tu odrpanku? Samo bismo se stidjele pred onolikim svijetom!

One su joj okrenule leđa i požurile na svečanost. Ostavši sama Pepeljuga se uputi majčinu grobu i zamoli:

— Lijesko iznad grobne tame, srebra, zlata, pospi na me!

Istoga časa sletje na drvo ptica i baci pred njene noge zlatnu haljinu i cipelice izvezene draguljima. Pepeljuga se brzo obuče i pođe u dvor. Bila je tako lijepa u svojoj zlatnoj haljini da je ni maćeha, ni njene kćeri ne prepoznaše, već su mislile da je to neka princeza s drugog dvora.

Čim se pojavila, priđe joj kraljević. I čitavo je vrijeme samo s njom plesao. Kad bî oko ponoći, Pepeljuga se neprimjetno iskrade iz dvora, te pohita majčinu grobu gdje ostavi zlatnu haljinu i divne cipelice. Zatim se vrati kući i leže u zapećak spavati.

Slijedeće večeri, tek što je maćeha sa svojim kćerima krenula od kuće, Pepeljuga opet pohita majčinu grobu i reče:

— Lijesko iznad grobne tame, srebra, zlata, pospi na me!

Istoga časa sletje na drvo ona ptica i pred noge joj baci divno ukrašenu haljinu. Kad se Pepeljuga pojavila na dvoru, opet se svi zadiviše njenoj ljepoti. Kraljević, koji je s nestrpljenjem očekivao njen dolazak, odmah joj priđe. I čitavo je vrijeme samo s njom plesao. Kad bî oko ponoći, Pepeljuga se neprimjetno iskrade iz dvora, pohita majčinu grobu, gdje ostavi haljinu i cipelice, pa se vrati kući i leže u zapećak spavati.

Treće večeri, tek što je maćeha sa svojim kćerima krenula od kuće, Pepeljuga opet požuri na majčin grob i reče:

— Lijesko iznad grobne tame, srebra, zlata, pospi na me!

Istoga časa sletje na drvo ona ptica i baci joj pred noge prekrasnu haljinu izvezenu biserjem i dragim kamenjem i cipelice od suhoga zlata. Kad se Pepeljuga pojavila na dvoru, svi zanijemiše od divljenja, a dvije sestre pozelenješe od zavisti. Kraljević se nije odvajao od Pepeljuge i čitavo vrijeme plesao je samo s njom. Oko ponoći Pepeljuga se opet iskrade iz dvora, ali to kraljević primijeti, pa pohita za njom. Bježeći, Pepeljuga izgubi jednu cipelicu. Kraljević je podiže i sutradan krenu od kuće do kuće, ne bi li pronašao

onu kojoj je pripadala zlatna cipelica.

— Samo ona djevojka koja bude mogla obuti ovu malu zlatnu cipelu bit će moja nevjesta i nijedna druga. — reče kraljević svojim roditeljima.

Tražeći tako ljepoticu s plesa, kraljević napokon stiže Pepeljuginoj kući. Videći kako dolazi, dvije sestre se obradovaše misleći da će im se osmijehnuti sreća, jer su obje imale mala, nježna stopala.

Objasnivši zašto dolazi, kraljević najprije pruži cipelicu starijoj sestri. Ona je ode probati u susjednu sobu. Međutim, njeni su prsti bili predugački a cipelica prekratka, pa je nikako nije mogla obuti.

Onda joj majka pruži nož i reče:

— Ako ti prsti smetaju, ti ih odreži! Kad postaneš kraljica i onako više nećeš morati ići pješice!

Tada starija kći dohvati nož i odreza prste na nozi, silom obuje cipelicu i izađe pred kraljevića stišćući zube od prevelikog bola.

Poklonivši joj se kao svojoj nevjesti, kraljević je podiže preda se na konja i odjaha svome dvoru.

Kad su bili blizu groba Pepeljugine majke, dvije bijele golubice zagugutaše sa ljeskove grane:

— Gu-gu-grv, gu-gu-grv, u cipeli krv! Cipela je premalena, prevara je otkrivena!

Kraljević pogleda djevojci u nogu, pa

kad vidje kako krv kaplje iz cipele, okrenu konja i vrati lažnu nevjestu majci.

— To nije ona prava, — reče on, pa pruži cipelicu mlađoj kćeri. Ona ode u susjednu sobu da je proba. Prsti su nekako stali u cipelu, ali joj je peta bila prevelika a cipela, opet premalena, pa nikako da je obuje.

Onda joj majka pruži nož i reče:

— Ako ti smeta peta, a ti je odreži! Kad postaneš kraljica i onako više nećeš morati ići pješice!

Tada mlađa kći dohvati nož i odreza petu. Nogu silom ugura u cipelicu i izađe pred kraljevića, stišćući zube od prevelikog bola.

Kraljević je podiže preda se na konja i odjaha svome dvoru.

Kad su bili blizu groba Pepeljugine majke, dvije bijele golubice zagugutaše sa ljeskove grane:

— Gu-gu-grv, gu-gu-grv, u cipeli krv! Cipela je premalena, prevara je otkrivena!

Kraljević pogleda djevojci u nogu, pa kad vidje kako krv kaplje iz cipele, ponovno okrenu konja i vrati lažnu nevjestu kući.

Videći već izdaleka kraljevića kako se vraća s mlađom kćeri, maćeha brže bolje zatvori Pepeljugu u golubinjak.

— Ovo nije prava nevjesta, — reče kraljević vraćajući joj kćer. — Imate li još koju djevojku u kući?

— Nemam, — odgovori mrko maćeha.

Istoga časa dvije bijele golubice sletješe na golubinjak i zagugutaše.

— Gu-gu, gu-gu-gu, nevjesta je tu!

Kraljević onda priđe golubinjaku, izvede otuda Pepeljugu i dade joj zlatnu cipelicu da je proba.

Kad se umila i počešljala, Pepeljuga sjede na tronožac i bez muke obuje cipelicu, koja joj je pristajala kao salivena.

Kraljević joj se malo bolje zagleda u lice i odmah prepozna u njoj ljepoticu s dvorskog plesa, te uskliknu:

— Evo prave nevjeste! — Zatim je podiže k sebi na konja i veselo odjaha svome dvoru. Kad su prolazili kraj groba dvije bijele golubice zagugutaše sa ljeskove grane:

— Gu-gu-grv, gu-gu-grv, iz cipele nesta krv! Cipela ko salivena, nevjesta je pronađena, — zatim sletješe Pepeljugi na ramena i tu ostadoše sve do dvora. Uskoro je svečano proslavljeno vjenčanje na koje Pepeljuga pozva i zlu maćehu s njenim zavidnim kćerima, ali ih glasnik ne zateče kod kuće. Od silne zlobe i jeda zauvijek su napustile zemlju i otputovale čak u deveto carstvo, kako ne bi ništa čule o Pepeljugi i njenoj sreći.

Prepričao: SLOBODAN LAZIĆ

GRIMMOVE BAJKE

1. Crvenkapica
2. Snjeguljica
3. Ivica i Marica
4. Pepeljuga
5. Vuk i 7 kozlića
6. Palčić
7. Mačak u čizmama
8. Trnoružica
9. Gradski muzikanti
10. Sretni Ivica
11. Kralj žaba
12. Čarobni stolić

Izdavačko preduzeće »JUGOREKLAM« - Ljubljana
Za izdavača: Hinko Urbanc

Oslobođeno plaćanja poreza na promet na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za prosvetu i kulturu SR Slovenije br. 421-1/73 od 14. VI 1973.

Štampa: »NOVI DANI« — Beograd 1979.